

AVGJØRELSE

Avsagt: 21.06.2024

Saksnummer: 02-24

Domsutvalgets medlemmer: Tomasz Edsberg
Trond Skogly
Therese Håhjemsvik

Parter: NIFs Påtalenemnd
mot
A

Saken gjelder krav om sanksjon for brudd på Norges idrettsforbunds sanksjonsregelverk (NSR) § 1-4 første ledd bokstav a – brudd på NIFs Retningslinjer mot seksuell trakassering og overgrep – og bokstav b – alternativet “begår seksuelle overgrep eller seksuell trakassering”.

1. Sakens bakgrunn

1.1 Påtalen

NIFs påtalenemnd vedtok 24. januar 2024 påtale mot A, født xx.xx.1974, for overtredelse av NIFs sanksjonsregelverk (NSR) § 1-4 (1) bokstav a – brudd på NIFs Retningslinjer mot seksuell trakassering og overgrep – og bokstav b – alternativet “begår seksuelle overgrep eller seksuell trakassering”.

Påtalevedtaket er fattet etter anmodningsvedtak 30. mai 2023 fra styret i xx (heretter xx [idrettslag 1]).

1.2 Faktisk bakgrunn

Påtalenemnda har i påtalevedtaket opplyst at A ved Hordaland tingretts dom 23. mai 2022 ble domfelt for overtredelse av straffeloven § 295. Tiltalen hadde følgende grunnlag:

I perioden mars 2020 til desember 2020 i Bergen og/eller andre steder, utnyttet han sin stilling og/eller tillit først som xx[idrett]trener i xx [idrettslag 2], deretter i xx [idrettslag 1] til å ha seksuell omgang med B (f. xx.xx.2003) som var xx[idrett]spiller i de to sportsklubbene. Den seksuelle omgangen besto blant annet i at han førte sin penis inn i hennes skjedeåpning og munn.

Påtalte ble domfelt i tråd med tiltalen til fengsel i ett år og to måneder. Han ble også dømt til å betale fornærmede oppreisningserstatning med kr 150 000. Det ble ikke idømt noe rettighetstap.

Påtalenemnda har opplyst at A ved brev fra påtalenemnda 7. september 2023 ble orientert om saken, gitt tilgang til sakens dokumenter og gitt anledning til å inngi eventuelle kommentarer, men at brevet ikke ble besvart.

1.3 Saksgangen i domsutvalget

Etter å ha mottatt saken fra Påtalenemnda, oversendte domsutvalget i epost 9. februar 2024 sakens dokumenter til A, som fikk frist til 26. februar 2024 for tilsvar.

Da domsutvalget ikke mottok noe tilsvar eller bekreftelse fra A på at dokumentene var mottatt, ble det sendt ny epost med tilsvarsfrist 5. mars 2024.

Domsutvalget har ikke mottatt noe svar fra A.

2. Partenes anførsler

2.1 Påtalende organ, Påtalenemnda

Det følger av NSR § 1-12-3-2 (4), etter endring vedtatt på Idrettstinget 3. juni 2023, at beviskravet er «klar sannsynlighetsovervekt». Det fulgte tidligere av NIFs lov § 11-12 (5) at enhver rimelig tvil skal komme den saken gjelder til gode. NIFs lovutvalg har i sak 02/23-25 uttalt at skjæringspunktet for behandling av saker etter regelendringen må være handlingstidspunktet. Påtalenemnda legger derfor til grunn beviskravet før lovendringen.

A har opptrådt i strid med NIFs Retningslinjer mot seksuell trakassering og overgrep, vedtatt av Idrettsstyret 2010, pkt. 1, 2, 3 og 7.

Han har også overtrådt sanksjonsregelverket § 1-4 (1) bokstav b.

Påtalenemnda viser til de faktiske omstendighetene som Hordaland tingretts straffedom av 23. mai 2022 bygger på. Gjennom vitneforklaringer, dokumentasjon og øvrige bevis, fant tingretten at det ikke var tvil om at kontakten mellom fornærmede og A utviklet seg på en måte som var i strid med både straffelovens- og idrettens regler for hvordan en xx[idrett]trener skal opptre overfor spillere. Påtalenemnda viser videre til tingrettens vurdering av påtaltes subjektive skyld.

Påtaltes handlinger rammes av de nevnte bestemmelsene i NIFs sanksjonsregelverk, og både bevis- og skyldkravet er oppfylt.

Når det gjelder reaksjonsspørsmålet, viser Påtalenemnda til at de påtalte forhold har funnet sted mens A var fornærmedes trener. En trener som utsetter en direkte undergitt utøver for uønsket seksuell oppmerksomhet, er i kjernen av handlinger som undergraver idrettens formål. Dette er i seg selv alvorlig og krever av allmennpreventive hensyn, en streng reaksjon.

Påtalenemnda mener A skal dømmes til tap av retten til å inneha valgte eller oppnevnte tillitsverv, tap av rett til å delta i konkurranser og organisert trening (utelukkelse), tap av rett til medlemskap og derav følgende rettigheter i organisasjonsledd tilsluttet Norges Idrettsforbund (eksklusjon), og tap av rett til å avholde arrangement, jf. NIFs lov § 1-7 (1) d), e), f), og h). En straff på fem år vil etter påtalenemndas syn være et passende tidsrom.

Saken vurderes som tilstrekkelig opplyst til at den kan avgjøres ved skriftlig behandling.

Påtalenemnda har lagt ned slik **påstand**:

A dømmes for overtredelse av NIFs sanksjonsregelverk § 1-4 første ledd bokstav a, og b, til tap av retten til å inneha valgte eller oppnevnte tillitsverv, tap av rett til å delta i konkurranser og organisert trening (utelukkelse), tap av rett til medlemskap og derav følgende rettigheter i organisasjonsledd tilsluttet Norges Idrettsforbund (eksklusjon), og tap av rett til å avholde arrangement, jf. NIFs lov § 1-7 (1) d), e), f), og h) i en periode Domsutvalget finner passende.

2.2 Påtalte, A

A har ikke inngitt tilsvare eller annen uttalelse til domsutvalget. Etter det opplyste ga han heller ingen uttalelse til Påtalenemnda ved nemndas behandling av saken.

A har ikke lagt ned påstand.

3. Domsutvalgets vurdering

3.1 Innledning og prosessuelt

Ved Idrettsstyrets vedtak 19. januar 2023 i møte nr. 19 (2021-2023), sak 189, som fulgte opp vedtak 11.2 fra det ekstraordinære idrettstinget 2021, ble samtlige bestemmelser om alminnelige disiplinærforføyninger, sanksjoner etter særforbunds regelverk og straffebestemmelser som frem til da utgjorde NIFs lov kapittel 11, flyttet til et særskilt sanksjonsregelverk som er hjemlet i ny NIFs lov § 11-1. Endringen trådte i kraft 1. februar 2023. Det ble ikke gjort endringer i det materielle eller prosessuelle innholdet i de aktuelle bestemmelsene. Når domsutvalget viser til bestemmelser i sanksjonsregelverket, er det altså snakk om de samme bestemmelsene som før endringen stod i NIFs lov kapittel 11. Samtlige bestemmelser har fått ny nummerering ved at paragraftall som i NIFs lov kapittel 11 startet med 11, i sanksjonsregelverket starter med 1.

Domsutvalget legger til grunn at de formelle vilkår for at domsutvalget skal behandle saken, er oppfylt.

Påtalen er inngitt av påtalenemnda, som er et kompetent organ, jf. NSR § 1-12-1 (1) bokstav b.

Sanksjonsregelverkets straffebestemmelser får anvendelse. De påtalte handlingene har klar tilknytning til idretten, idet anklagen går ut på at påtalte misbrakte sin rolle som xx[idrett]trener for fornærmede i xx [idrettslag 2] og xx [idrettslag 1], som er idrettslag tilknyttet NIF, jf. NSR § 1-3.

I og med Hordaland tingretts dom av 23. mai 2022 i straffesaken mot påtalte, som er avsagt etter hovedforhandling med full umiddelbar bevisførsel, finner domsutvalget saken tilstrekkelig opplyst for avgjørelse ved skriftlig behandling, i tråd med hovedregelen, jf. NSR § 1-12-3-2 (4). Muntlig forhandling er ikke krevd av noen av partene.

3.2 Skyldspørsmålet

Domsutvalget gjør først rede for hvilket beviskrav som gjelder i saken.

Ved vurderingen av faktiske forhold i påtalesaker, slår NSR § 1-12-3-2 (4) – etter endring vedtatt på Idrettstinget 3. juni 2023 – fast at beviskravet er “klar sannsynlighetsovervekt”. Frem til endringen var regelen at “*enhver rimelig tvil skal komme påtalte til gode*”. Det er ikke vedtatt noen overgangsregler.

Påtalememnda har i påtalevedtaket vist til at NIFs lovutvalg i lovutvalgets sak 02/23-25 har uttalt at det nye beviskravet ikke kan brukes på handlinger begått før regelendringen. Påtalememnda har derfor lagt beviskravet før regelendringen til grunn for sitt vedtak i saken.

Lovutvalgets uttalelse bygger på at å bruke handlingstidspunktets regel om beviskrav er “best i tråd med tilbakevirkningsforbudet i Grunnloven § 97 og straffeloven § 3, første ledd”. Domsutvalget bemerker at idrettens sanksjonsregelverk ikke er straffebestemmelser i rettslig forstand, men foreningsrettslige regler. Endringer av bestemmelser i sanksjonsregelverket omfattes derfor ikke av det strafferettslige tilbakevirkningsforbudet. Domsutvalget forstår lovutvalgets uttalelse slik at utvalget ikke har anvendt tilbakevirkningsforbudet direkte, men at utvalget har sett hen til prinsippet i sin vurdering.

Domsutvalget tar utgangspunkt i at endringer av foreningsrettslige regler får virkning straks, hvis ikke noe annet er bestemt. Det innebærer at det endrede beviskravet i utgangspunktet får virkning ved vurdering og avgjørelse av saker der de påtalte handlingene er begått før regelendringen. I tråd med dette har domsutvalget i tidligere avgjørelser etter regelendringen uttalt at det nye, lavere beviskravet får virkning i alle saker som avgjøres etter regelendringen, uavhengig av når de påtalte handlingene er begått. Domsutvalget har samtidig uttalt at slik virkning forutsetter at partene i den enkelte sak er gitt anledning til å omrø seg og eventuelt gi sine merknader til betydningen av endringen før saken tas opp til avgjørelse. Saksbehandlingen i enhver sak må, i tråd med grunnleggende foreningsrettslige prinsipper, samlet sett være forsvarlig, sett hen til hva saken gjelder.

Domsutvalget har, etter fornyet vurdering, kommet til at utvalget fortsatt legger denne generelle forståelsen til grunn.

Domsutvalget har sett hen til lovutvalgets uttalelse om regelanvendelsen, og bemerker at uttalelsen bare er begrunnet med henvisning til det strafferettslige tilbakevirkningsforbudet. Betydningen av de hensyn som lå bak regelendringen, nemlig å sørge for at idrettens regelverk kan fungere effektivt innenfor de rammer som idrettens organer har til å undersøke, skaffe bevis, mv., er ikke drøftet. Etter domsutvalgets syn, svekker dette vekten av lovutvalgets konklusjon.

Domsutvalget bemerker at spørsmålet om hvilket beviskrav som gjelder, hittil ikke har kommet på spissen i noen sak. Det gjør det heller ikke i saken her, idet domsutvalget, etter en konkret vurdering, har valgt å legge det strengere beviskravet før endringen 3. juni 2023 til grunn. Domsutvalget har sett hen til at de påtalte handlingene ligger et stykke tilbake i tid. Domsutvalget har ikke funnet grunn til å forlenge prosessen i saken her ved å be om partenes merknader til anvendelsen av et endret beviskrav, også fordi det etter utvalgets syn ville være uten betydning for saken om man brukte det nye, lavere beviskravet.

Domsutvalget går så over til å gjøre rede for sin vurdering av skyldspørsmålet.

Når det gjelder påtaltes handlinger, legger domsutvalget til grunn de faktiske forhold som Hordaland tingrett har funnet bevist ut over enhver rimelig tvil. Dommen er et resultat av en hovedforhandling med full umiddelbar bevisførsel, og tingretten har vurdert bevisene etter strafferettens beviskrav. Påtalenemnda har riktignok ikke opplyst om dommen ble anket, og om eller når den eventuelt ble rettskraftig. Påtalte, som har fått anledning til å gi sine merknader til påtalespørsmålet både til påtalenemnda og til domsutvalget, har imidlertid ikke gitt noen uttalelse. Det foreligger derfor ingen opplysninger som tilsier at domsutvalget ikke skal legge tingrettens bevisvurderinger og bevisresultat til grunn i saken her.

Tingretten fant følgende faktiske forhold bevist, “hevet over enhver rimelig tvil”:

Fornærmede, B, og tiltalte ble kjent våren 2019 da tiltalte var xx[idrett]trener for xx [idrettslag 2]. B spilte [idrett] på jenter 17-laget, som utespiller, men var noen ganger med på xx[idrett]treningene for å øve på skudd. B var generelt svært treningsvillig og ivret etter å bli bedre og bedre, og var ofte igjen etter trening for å øve på egenhånd. I en slik sammenheng kom tiltalte bort til henne og ga råd. Senere våren 2019 overtok tiltalte også som trener for jentelaget hvor B spilte, (...).

Høsten 2019 ble fornærmede og tiltalte bedre kjent gjennom en rekke treninger hvor det bare var de to tilstede. Dette begynte med løpetrening i høstferien hvor det bare var B som meldte sin interesse. Ofte var tiltalte og fornærmede i samme garderobe, og han masserte henne når hun hadde smerter. Det var ingen andre tilstede mens han masserte henne. (...)

Slik retten ser det basert på ovennevnte forklaringer er det ikke tvil om at kontakten mellom fornærmede og tiltalte fra høsten 2019 utviklet seg på en måte som var i strid med idrettens etiske regler for hvordan en xx[idrett]trener skal opptre overfor spillere. Retten fester lit til Bs forklaring om at tiltalte gradvis flyttet grensene for hvilken type berøring som var greit, på en slik måte at hun tenkte at det ikke var så farlig. (...)

(...)

Det er ubestridt at tiltalte måtte forlate xx [idrettslag 2] i begynnelsen av februar 2020 som en følge av et varsel mot ham. (...)

Etter dette ble tiltalte kontaktet av xx [idrettslag 1], som tilbød ham en trenerrolle der. (...)

Retten finner det på bakgrunn av bevisføringen hevet over enhver rimelig tvil at tiltalte fungerte som trener for xx [idrettslag 1] jenter 17, inkludert fornærmede, fra begynnelsen av mars 2020 til tidlig i juni samme år. (...) Dette ble imidlertid avsluttet i begynnelsen av juni i forbindelse med et varsel som klubbledelsen hadde fått om måten tiltalte snakket til jentene. (...)

Tiltalte og fornærmede har forklart seg relativt samsvarende om den seksuelle kontakten mellom dem, som etter hvert gikk over til å bli samleier, og at dette hadde et relativt stort omfang. (...)

(...) den seksuelle kontakten mellom tiltalte og fornærmede i form av samleie, startet i løpet av april 2020. (...) den første seksuelle kontakten var ved tiltaltes fingre inn i hennes skjede. (...) Retten finner det således bevist at den første seksuelle omgangen i lovens forstand skjedde i mars 2020, ved at tiltalte tok én eller flere fingre inn i fornærmedes skjede.

(...)

(...) Det er (...) basert på begges forklaringer ikke tvil som at det har vært et relativt stort omfang av jevnlig seksuell omgang, over en periode på drøye åtte måneder.

Det fremgår av dommen at påtalte A var 46 år i gjerningsperioden, mens fornærmede nylig hadde fylt 17 år da perioden startet. Tingretten fant bevist at det ikke forelå noe kjærlighetsforhold mellom de to, og at påtalte skaffet seg den seksuelle omgangen med fornærmede ved å misbruke sin stilling som fornærmedes trener, og et gjennom dette opparbeidet tillitsforhold, til å manipulere fornærmede inn i en seksuell relasjon.

Straffeloven § 295 rammer den som “skaffer seg (...) seksuell omgang (...) ved misbruk av” blant annet “stilling” eller “tillitsforhold”. Tingretten fant at A gjorde dette, og at han handlet forsettlig. Fra tingrettens vurdering av As skyld gjengis:

(...) Retten bemerker at det fremgår av idrettens etiske regler at det skal unngås berøringer som kan oppleves som uønsket, det skal unngås kontakt med utøvere i private rom uten at det er flere til stede eller det er avtalt med foresatte eller idrettsledelsen, og det skal unngås doble relasjoner. I sistnevnte ligger at et eventuelt gjensidig forhold som utvikler seg skal avklares åpent i miljøet. Tiltalte brøt alle disse reglene da han etablerte relasjonen med fornærmede.

(...) Endelig slettet tiltalte også meldinger som han sendte til B, og han ba henne slette meldinger. Også dette underbygger at tiltalte var opptatt av å skjule relasjonen som han opparbeidet til henne.

Retten finner det hevet over enhver rimelig tvil at tiltalte bevisst nærmet seg B gradvis fra høsten 2019, for å komme i posisjon til å innlede en seksuell relasjon med henne. Retten finner det videre bevist at tiltalte holdt det for sikkert eller overveiende sannsynlig at han utnyttet sin rolle som xx[idrett]trener og tillitsperson til å gjennomføre seksuell omgang med fornærmede en rekke ganger, og således forsto at B ikke ville inngått i slik relasjon med ham dersom han ikke hadde hatt disse rollene i forhold til henne. (...)

Påtalnemnda har gjort gjeldende at A har brutt NSR § 1-4 (1) bokstav b, som rammer den som “utøver rettsstridig vold, begår seksuelle overgrep eller seksuell trakassering, eller opptrer uredelig eller uhøvisk”.

Domsutvalget konstaterer at A er domfelt for overtredelse av straffeloven § 295, for å ha misbrukt sin stilling som [idrett]trener for fornærmede til å skaffe seg seksuell omgang med henne som han ellers ikke ville oppnådd. Domsutvalget finner det klart at A med dette har overtrådt NSR § 1-4 (1) bokstav b, idet han har begått “seksuelle overgrep” mot fornærmede. Han har, slik Hordaland tingrett har slått fast i straffesaken, handlet forsettlig.

Påtalememnda har anført at A også har brutt NSR § 1-4 (1) bokstav a, som rammer den som “bryter NIFs eller NIFs organisasjonsledds regler eller vedtak”. Det er anført at han har overtrådt NIFs Retningslinjer mot seksuell trakassering og overgrep, vedtatt av Idrettsstyret 2010, pkt. 1, 2, 3 og 7.

Ved vurderingen av om det foreligger en straffbar overtredelse av NSR § 1-4 (1) bokstav a, må det vurderes om retningslinjene som er brutt, er utformet på en måte som oppfyller visse minstekrav til klarhet, jf. blant annet domsutvalgets avgjørelse i sak NIFD-2021-11. Det må også tas i betraktning hvor klart eller grovt brudd på retningslinjer det er snakk om. Domsutvalget har i tidligere praksis kommet til at brudd på enkelte punkter i retningslinjene mot seksuell trakassering og overgrep etter en konkret vurdering kan utgjøre overtredelse av NSR § 1-4 (1) bokstav a, jf. NIFD-2022-17.

I saken her er det ikke tvilsomt at påtalte A ved sin atferd har overtrådt flere av punktene i retningslinjene. Det ligger i sakens natur at den som begår seksuelle overgrep, også bryter retningslinjene mot overgrep. Når påtalte felles for overtredelse av NSR § 1-4 (1) bokstav b, for å ha begått seksuelle overgrep, finner domsutvalget det ikke naturlig å også felle for overtredelse av bokstav a for selve overgrepene. En konstatering av at påtalte har brutt retningslinjene mot seksuell trakassering og overgrep, fanger ikke opp andre sider ved dette forholdet og gir ikke noe i tillegg til fellelsen for bruddet på § 1-4 (1) bokstav b.

Domsutvalget bemerker at det fremgår av tingrettens dom at påtalte i en periode forut for at de seksuelle overgrepene startet, blant annet hadde utført massasje på fornærmede i garderoben med bare de to til stede og fornærmede delvis avkledd. Påtalememnda har ikke tatt opp om dette kunne tenkes å utgjøre en selvstendig overtredelse av retningslinjene mot seksuell trakassering og overgrep. Domsutvalget går derfor ikke nærmere inn på dette.

Etter dette felles påtalte A for forsettlig overtredelse av NSR § 1-4 (1) bokstav b – alternativet “begår seksuelle overgrep”.

3.3 Reaksjonsfastsettelsen

Domsutvalget skal fastsette en sanksjon for at påtalte A har misbrukt sin rolle som xx[idrett]trener til å skaffe seg seksuell omgang med fornærmede som han ellers ikke ville oppnådd. Forholdet pågikk over en periode på åtte-ni måneder og omfattet ulike former for seksuell omgang, herunder mange samleier. De tre-fire første månedene av perioden pågikk den seksuelle relasjonen mens påtalte fremdeles var trener for fornærmede.

Forholdene utgjør forsettlig overtredder av NSR § 1-4 (1) bokstav b – “seksuelle overgrep”.

Reaksjonsfastsettelsen skal stå i et rimelig og rettferdig forhold til overtreddelsene.

Påtalememnda har foreslått at A idømmes tap av retten til å inneha valgte eller oppnevnte tillitsverv, tap av retten til å delta i konkurranser og organisert trening (utelukkelse), tap av retten til medlemskap og derav følgende rettigheter i organisasjonsledd tilsluttet NIF (eksklusjon) og tap av rett til å avholde arrangement jf. NSR § 1-7 (1) bokstavene d, e, f, og h.

Domsutvalget bemerker at et sentralt formål med sanksjon i tilfeller som dette, er å ivareta idrettens behov for å verne utøvere – særlig unge utøvere – mot utilbørlig seksuell oppmerksomhet generelt og seksuelle overgrep spesielt. Sanksjonen må, ved siden av sin allmennpreventive virkning, søke å sikre at den som har misbrukt sine roller i idretten til seksuell eller seksualisert kontakt med unge utøvere, hindres tilgang til roller og posisjoner i idretten i en periode som er passende, sett hen til den konkrete overtreddelsens karakter og risikoen for gjentakelse.

Domsutvalget er uten videre enig i at påtalte bør idømmes tap av rett til å ha tillitsverv, jf. NSR § 1-7 (1) bokstav d, og tap av rett til å delta i konkurranser og organisert trening, herunder som trener eller i støtteapparat eller lignende, jf. § 1-7 (1) bokstav e.

Forholdet er også så grovt at domsutvalget finner det riktig å reagere med tap av rett til medlemskap (eksklusjon), jf. § 1-7 (1) bokstav f.

Tap av rett til å avholde arrangement, jf. NSR § 1-7 (1) bokstav h, som påtalememnda har foreslått, er ikke nærmere begrunnet av påtalememnda og fremstår ikke som noen treffende reaksjonsform i dette tilfellet.

Påtalememnda foreslått at rettighetstapene idømmes for en periode på fem år. Det er vist til at det påtalte forholdet har funnet sted mens A var fornærmedes trener, og at forholdet er “i kjernen av handlinger som undergraver idrettens formål”. Det er også vist til allmennpreventive hensyn.

Domsutvalget er enig med påtalememnda i at allmennpreventive hensyn må tillegges vekt ved fastsettelsen av periodens lengde. Det er, som også nevnt over, viktig at idretten gjennom sitt sanksjonssystem sender et klart signal om at seksuelle tilnærmelser fra voksne mot mindreårige ikke i noe tilfelle er akseptable.

Saken her gjelder et tilfelle hvor påtalte grovt og alvorlig har misbrukt sin rolle som trener for fornærmede til å innlede en seksuell relasjon som pågikk over en lengre periode. Påtaltes handlinger utgjør et overgrep mot fornærmede. Domsutvalget mener, som påpekt av påtalememnda, at det må reageres strengt mot situasjoner hvor en voksen misbruker sin rolle overfor en utøver på denne måten. Aldersforskjellen mellom påtalte, som var godt voksen, og fornærmede, som så vidt hadde fylt 17 år da overgrepene startet, må tillegges vekt i skjerpende retning.

Som påpekt over, er et sentralt formål med sanksjon i dette tilfellet at påtalte hindres tilgang til roller og posisjoner i idretten i en periode som er passende, sett hen til overtredelsens karakter og risikoen for gjentakelse. Når det gjelder det siste, fremgår det av Hordaland tingretts dom i straffesaken at A i 2010 ble domfelt for overtredelse av straffeloven 1902 § 200 andre ledd første punktum, seksuell handling med barn under 16 år, da han “på relativt sammenliknbar måte” som i saken her, tilnærmet seg en ung jente “i Røde Kors-regi”. Selv om forholdet ligger langt tilbake i tid, legger domsutvalget vekt på det ved reaksjonsfastsettelsen, fordi det belyser en risiko for gjentakelse.

I formildende retning må det tillegges en viss vekt at det nå har gått fire år siden at de påtalte handlingene fant sted.

Når det gjelder sanksjonsperiodens lengde, viser domsutvalget til NIFD-2021-20, som gjaldt et sammenlignbart tilfelle og hvor påtalte ble idømt eksklusjon i 20 år. Forholdet i saken her er ikke like alvorlig som i den saken. I NIFD-2023-1, som gjaldt et seksuelt overgrep av en annen karakter enn vår sak, ble det ilagt eksklusjon og rettighetstap i fem år.

I sak NIFD-2022-17 uttalte domsutvalget at det er behov for en skjerping av sanksjonspraksis i saker som gjelder seksuelle overtramp innenfor idretten, og at en slik økning bør skje gradvis og over tid. Sett hen til dette, og de ovenfor nevnte momentene, har domsutvalget etter en samlet vurdering kommet til at A idømmes tap av rett til medlemskap og derav følgende rettigheter (eksklusjon), jf. NSR § 1-7 (1) bokstav f, i en periode på tre år, og tap av rett til å ha valgte og oppnevnte tillitsverv og tap av rett til å delta i konkurranser og organisert trening, jf. NSR § 1-7 (1) bokstav d og e, i en periode på åtte år. Perioden for rettighetstap løper fra saken blir endelig avgjort, jf. NSR § 1-15. Rettighetstapet omfatter alle organisasjonsledd i NIF, jf. NSR § 1-7 (2).

Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning

A dømmes for overtredelse av NIFs sanksjonsregelverk § 1-4 første ledd bokstav b – alternativet “begår seksuelle overgrep” – til tap av rett til medlemskap og derav følgende

rettigheter (eksklusjon) i 3 – tre – år, og tap av rett til å ha valgte og oppnevnte tillitsverv og tap av rett til å delta i konkurranser og organisert trening i 8 – åtte – år, jf. NSR § 1-7 (1) bokstav d, e og f og § 1-15.

Tomasz Edsberg

Trond Skogly

Therese Hånjemsvik